

המביא גט פרק ראשון גיטין

עין משפט נר מצוה

נח א ב מו פ"ו מהל
עבדים הל"ו סמג
עשין פ"ו ט"ו ע"ד סי'
קסו סעי' מ:

מוסף תוספות

א. לא תקינו בקידושין.
דלא שייך כאן טעמא
דעינוגא. מוס' ה"ל"ט.
ב. אם לא יתא מקיים
ועד שחודש שבעה לשמה.
מוס' ה"ל"ט. וכיון דברירה
תליא מלתא ואידי שקלא
לרו מרעיה. ואי אתי בעל
ומערער נמי מצי מגיש
לה. למאי ניהוש לה.
רש"י ג. [ג] לא נפיק
מינה חורבה. מוס' ה"ל"ט.
ד. וליהיה בקידושין.
מוס' ה"ל"ט. ה. לידע
מתי נאמר בשעה והוה
בבת ישראל. מוס' ימות
לא: ד"ה וכו'. ותי מוס' לקמן
י. ד"ה מפני שאומן טעם
לח. ו. מ"ש דנקט עבד.
מוס' ימות לא: ד"ה וכו'.
ז. [מ] שטר מירית. מוס'
ימות לא: ד"ה וכו'.
ח. שכתובין בתן זמן.
מוס' ה"ל"ט. ט. שטר
מכירת עבד. מוס' ה"ל"ט.
י. כיון דעומד וצווח
ואומר שאינו רוצה
להשתחרר ודאי חוב הוא
לז. מוס' ה"ל"ט. יא. ועי'
מוס' ה"ל"ט ויטע"ל
שמלת"ס. יב. וליכא
למפר דהיינו בכוהים
ראשונים וכתובים בהם זאת
אלהיה היו עובדים.
דהא. מוס' מולין ד. ד"ה מת.
יג. [ומתין] קידושין עו.
יד. מלת. וכן מביט"ע
מולין ד. ד"ה תנא מלת. מי'
ע"ל קמ"ן. יד. לא בעי
חוקה. מוס' ה"ל"ט.
טו. באורייתא. רש"י מולין
דף ד. טו. דלמא רבנן
תרתי בעו. מוס' ה"ל"ט.

פסקי ר"ד

כל גט שיש עליו עד
כותי פסול חזין מגיטי
נשים ושחרורי עבדים
ומעשה שהביאו לפני
ר"ג לכפר עותני גט
אשה והכשירו אצ"פ שהיו
עדיי ערי כותים פי'
כל שטר שחתום בו
עד כותי פסול שהכותים
הם חשודים להניד עדות
שקר חזין מניש וכו'
לקמן מפרש טעמא אי'
אלעור לא הכשירו בגט
אלא ע"א כותי בלבד
וכגון דחתה ישראל לבסוף

מסורת הש"ס

א) לעיל ג. ט קידושין עו.
חולין ד. [ומספתא פסחים
פ"ג]. א) [נכית מו: חולין
ש"ט]. ד) [דברים כד].
ה) גט"א טקף: מקום.
ו) [פסחים לח:]. ז) [חולין
ד. ח] [וע' היטב מוס'
ימות לא: ד"ה וכו'.
ט) י"ל לקן. רש"י.
י) [דפוס ויניא].

גליון הש"ס

בתנ"י חזין עניני נשים.
ע' ז"ל דף קס ע"ב תד"ה
שלא מתקין:

הגהות הב"ח

א) תוס' ד"ה י וכו' ואי
לאו דכותי וכו' (ג) עבדא
דאיכא דקני:

מוסף רש"י

כל גט כלומר כל שטר
וע"ל ט. ט. מצה כותי
מוותרת. לאלהה פסמ
ואין זה משום שאלה
דחייבין [קידושין עו.] ולא
חייבין לחמן בפסח [חולין
ד. ו] אדם יוצא בה ידי
חובתו בפסח. שיהמנו
קצתו חובה לאכול מנה
בלילה ראשונה דכתיב
(שמות יג) צעיר תאכלו
מזות. ואם ישב ולא אכל
עבר עשה [חולין ד.] ויולא
בה. דלא הו קממתין
וצניקת לש עובדי כוכבים
שלא תנאו. דק"ל [פסחים
מ.] אדם ממלא כריסו
מהם ובלבד שאכל כית
מנה חמרת באחרונה
משום דנמלא מלוה בעין
שימור לש מלוה. אבל
נמא כותי אין צריך לאכול
מנה חמרת באחרונה
דנקיף נמנוה שיעור
[קידושין עו.]

איכא צנייהו שמוס מוצהקין. כלומר ת"ק צשיטמיה דרבי אלעזר קאי
ומדרבנן הוא דפסליה דילגמא אחי למיסמך אחתומין ולמוסרו צפניהס
ואתא ר' שמעון למימר אם שמות מוצהקים דעובדי כוכבים הן שאין
ישראל נקראין צלותן שמות לאו היינו מזויף ומתוכו דמודה ר"א דכולי
עלמא לעי לעובדי כוכבים הו
ולא אחי למיסמך עלייהו בלא עדי
מסירה: חורה. רצה למזור צנייהס
לר"מ פסולא דאורייתא הוא דהא
כיון דבטיב משלח לשליחותיה דשליח
נמלא שאינו שלוחו ואין כאן גירושין
כלל וייעו דאורייתא דרממנא אמר
ועתו צידה) וזה לא נתן לא הוא ולא
שלוחו: הכי גרסינן אלא כי קמי'
מילתא דלימא קדושין. כלומר כי
פרכינן לעיל איכא מחובר ולשמה
לא תשני פסולא דאורייתא לא קתני
אלא אימנא מילתא דלימא קדושין
לא קתני כגון לשמה. ומחובר אימנא
נמי צשטרי קידושין כדכתיב (דברים
נד) ויאלה מציתו והיתה לאיש אחר
איתקוש הווייה ליליאה [קידושין ה. וט"ו].
אלב צפני נכחז ליתיה קידושין
דמקנתא דרבנן צעלמא היא צגיטין
דילמא אחי צעל מערער ופסיל ליה. ועד
כותי נמי אינו כשר בקידושין דהאי דלשכרו
בגיטין היינו טעמא דלנקמן (ע"ב)
דעדי הגט אין חותמין זה בלא זה
מה שאין כן בשאר שטרות. וערכאות
נמי ליתא בקידושין איכא דליכא
עדי מסירה ישראל דבגט ושחרור
הוא דגורי דילמא אחי למיסמך
עלייהו ומנכרינן ליה גיטא אחרניה
אלב בקדושין כיון דמדאורייתא
מקודשת משום עדי מסירה אי

כי קתני מילתא דלימא בקדושין בו'. כל הני ליתנהו בקדושין
דמולין ומציא בגט משום עיגונא אלב כאן^א אם תראה לא תקבל
הנך קדושין^ב ועד כותי לא שייך בקדושין דבגט הוא דמכשירין
דלנקמן משום דעדי הגט אין חותמין זה בלא זה (ב) דאי לאו
דכותי חצר הוה לא הוה מתמים ליה

איכא בנייהו שמות מוצהקין והא חורה
דאורייתא וקתני אלא כי קתני מילתא דלימא
בקדושין מילתא דאיתא בקדושין לא קתני
והא חורה גופה איתא בקדושין בשליחות
בעל כורחה דבגירושין איתא בקדושין
לימא: **מתני'** איכא גט שיש עליו עד כותי
פסול. חזין מגיטי נשים ושחרורי עבדים מעשה
שהביאו לפני ר"ג לכפר עותנאי גט אשה
והיו עדיי עדי כותים והכשיר: **גמ'** מני מתני'
לא ת"ק ולא ר"א ולא רבן שמעון בן גמליאל
דחניא^א מצא כותי מותרת ואדם יוצא בה
ידי חוברתו בפסח רבי אלעזר אומר לפי שאין
בקיאות ברדקוי מצות רשב"ג אומר^ב כל
מצוה שהחזיקו בה כותים הרבה מרדקין
בה יותר מישראל מני אי ת"ק אפילו שאר
שטרות נמי אי רבי אלעזר אפילו גט אשה
נמי לא ואי רבן שמעון בן גמליאל אי דאחזק
אפי' שאר שטרות נמי אי דלא אחזק אפילו
גט אשה נמי לא וכי תימא רבן שמעון בן
גמליאל היא ודאחזק בהא ולא אחזק
בהא אי הכי מאי איריא חד אפילו תרי
נמי אלמה אמר רבי אלעזר לא הכשירו
בו אלא עד אחד כותי בלבד בלעולם
רבי אלעזר וכגון דחתים ישראל לבסוף
דאי

פי' צקונטרס והכי קתני צו שו גיטי נשים ושחרורי עבדים
ששליח זה עשה שליח אללו בע"כ ואם רצה הצעל חזר מה שאין כן
בקדושין דא"ע. דחזר לאו דומיא דהני הוא ואין נראה דאי מיייר
בשליחות צעל כורחיהו רבנן נמי מודו דחזר צעבד ואין זכין לו
צעל כורחו^א ונראה כפ"ח דכיון דצעבד ואשה איכא שליחות צעל
כורחיהו הוה אמינא דאין יכול לחזור דכיון דצא ליד השליח כאילו
צא^ב ליה דמי כיון שאין יכולים לעבד אלב קדושין דאין בע"כ פשיטא
דחזר ומילתא דלימא קדושין היינו דלימא חידוש בקדושין וקשה
לימא דשוו לבע"כ והוה ארבע אפי' לרבנן^א **מצאת** כותי מותרת.
ואם תאמר הלא גזרו על פתן דלמארינן צפירקי דרבי אליעזר (פ.
למ)^ב לפי שהיו מצטלין בנין בית המקדש צימי עורא^א וקתני התם
מכאן אמר רבי אליעזר כל האוכל פת כותי כאילו אוכל צער
חזיר ותניא נמי צפ"ק דחולין (דף יג.) גבי מין פתו פת כותי
ואור"ס דמיייר צעיתא ישראל שעשה כותי מנה ממנה^א וא"ס אמאי
יולא זה ידי חובה דילמא לא שמרה לשם מנה דחשדי אלפני עור
וגו' וי"ל כגון דקיס לן דאין לכותי מנה חמרת שיוכל ללאת זה ידי
חובתו דמשמע צריש חולין (דף ד.) קוטע ראשו של אחד מהן ונותנו
לו אכלו מותר לאכול משחטמו: **ואדרם** יוצא בה ידי חובתו. וזו
אף ו קתני ואשמעינן דבקיאין צשימור לשם מנה: **אי תנא קמא**
אפי' שאר שטרות נמי. אור"י דמשמע דלת"ק^א מהניא כתיבה^ב לחודיה
א"ע"ג דלא אחזק מדללא קאמר את"ק אי דאחזק כו' דקאמר
ארשב"ג וא"כ פשיטא ליה לש"ס דמנה לא אחזק פירוש אין ידוע
אי אחזק דאי מנה כתיבה ואחזק מנה ליה לש"ס דכתיבה לחודיה
מהניא לתנא קמא^א וכן משמע דפרק קמא דחולין (דף ד.) דמעיקרא
מוקי פלוגתייהו כתיבה ולא אחזק דלת"ק מהניא ולרשב"ג לא מהניא
ופריך האי כל מנה שהחזיק בה אם החזיקו בה מביע ליה משמע דלא
ידיע לן אי אחזק בה מדקאמר אם אחזקו זה מביע ליה וקשה דלמאי
דמסיק התם דאחזק בלא כתיבה איכא צנייהו דלתנא קמא לא מהני
ורשב"ג לטפויי אחא למימר דמהני מנה ליה דלא מהני לת"ק כיון דכתיבה לחודיה מהני כ"ס דמהני חזקה
לחודיה דעדיפא דמהני אף לרשב"ג. דוחק לומר א"ע"ג דממילתא דתנא קמא אין להוכיח דלא מהני חזקה לחודיה מכל מקום יש ללקח מרשב"ג
דאחא לטפויי חזקה לחודה מכלל דלתנא קמא לא מהני ונראה לר"י דלמסקנא דהתם מנה כתיבה והחזיקו בה והשתא יש להוכיח מתנא קמא
גופיה דחזקה לחודה לא מהניא מדנקט מנה דכתיבה ואחזקו דאי חזקה לחודה מהניא הוה ליה למינקט שחיטה דליכא אלא חזקה לחודה
ואם תאמר אם כן מנא ליה דכתיבה לחודה מהני לתנא קמא כיון דמנה כתיבה ואחזקו ויש לומר מדללא מפרש צדיק מלת כותי מותרת
האייל החזיקו בה משמע דלא הו טעמא אלא משום דכתיבה עשו טעם הידוע לכל בלא שום פירוש ואם תאמר כיון דלתנא קמא
חזקה לחודה לא מהניא מנא לן דכתיבה לחודיה לא מהניא לרבן שמעון בן גמליאל דפריך אי אחזק כו' דילמא כתיבה עדיפא דמהני אפי'
לתנא קמא וכל שכן דמהני לרבן שמעון בן גמליאל ועוד דמסקנא דחולין הוה ליה למימר אחזק דללא כתיבה נמי איכא צנייהו מדללא
קאמר